

KORT OCH BLANDAT

volym 2

Att hitta små livspredikningar i vardagen är inte så svårt – om man är uppmärksam på dem. Det kan många gånger vara det vardagsenkla och till synes självklara, som får en att utbrista ”Ja just ja!”

Jag stod i ett kök och resonerade med en kvinna från samma församling. Vi undrade om det skulle gå att ha en predikan utifrån ett vardagsföremål – vilket som helst. Jag sträckte mig efter en kniv och gaffel och sa till henne:

- Okej, säg nåt om det här!

Hon tänkte en stund medan hon tog emot besticken, höll upp dem och sa högtidligt.

- Dessa har något att säga om äktenskapet ... ja om relationen mellan man och kvinna överhuvudtaget. Så lika men ändå så olika. Skapade för att komplettera och behövas av den andre. Två individer beroende av varandra.

Sen la hon ifrån sig besticken och log,

- Ja det kanske inte blev en hel predikan men ...

När det talas om äktenskapet kan någon få en varm känsla på insidan medan en annan fryser eller ryser. Ibland har nåt gått fel och det kan brista i kommunikationen. Fast det sägs ju att man kan kommunicera med blommor också, när inte orden riktigt räcker till:

Mina barns far kom sällan med blommor men en gång i vår ungdomstid använde han dem som en sköld.

Vi hade blivit riktigt ordentligt osams och han tog bilen och körde iväg i ilska. När jag ett tag senare hörde att han kom hem så stod jag i vårt lilla pentry och diskade. Jag var arg och tjurig och bestämde mig för att nonchalera honom. Han skulle straffas med min hårdhet och tystnad ... Då dök det upp en tulpanbukett i dörröppningen och strax därefter ett ansikte som såg ut som en cockerspaniel i ögonen – och vem kan motstå tulpaner och en cockerspaniel!?

- Jag tänkte, sa han sedan, att om jag bara kommer hem som vanligt så är hon fortfarande lika arg. Men om jag köper blommor ...

Livet verkar komma upp i en helt annan hastighet när man blir äldre och många klagar över att tiden går så fort. Det är ju konstigt för det handlar om samma kvantitet av tid som förr. Det är fortfarande 24 timmar på ett dygn!

Jag tror att det bland annat kan bero på "Milstolparna". De där händelserna som förändrade något. Händelser och perioder som gjorde/och gör, att bakåtblickarna inte kan smälta in i varandra. Stolpar som håller isär – som gör att livet kan kännas längre när man tittar tillbaka på det.

Jag vill ta mig själv som exempel för att förklara hur jag menar. Jag har bott på olika ställen och i olika delar av landet. Det innebär att det mesta har bytts ut: bostad, arbete (och även typ av arbete), umgänge, församling, närmiljö, fritidsintessen, kommunikationer och service ... Ja mycket har sett annorlunda ut än det tidigare. Även familjekonstellationen har förändrats ...

Det har blivit många människor och många minnen och erfarenheter.

Så när jag tänker tillbaka så håller de här olika platserna och minnena, isär tiden så att inte allt flyter ihop. Det kan till och med kännas som om jag har levt flera separata liv som inte har så mycket gemensamt.

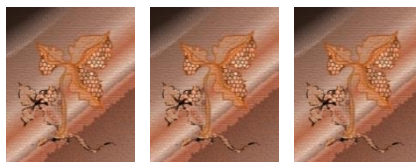
För den som däremot har bott i samma hus hela tiden och inte haft nån större variation på vare sig familj eller arbete, kan det vara svårare att stycka upp tiden i olika delar. Och då kan den upplevas kortare, som jag ser det.

Tiden då och nu handlar alltså om samma kvantitet av tid – men är det samma kvalitet? Är kanhända dagarna mer lika varandra nu än förr? Eller är det så att vi inte längre möter våra dagar med samma upptäckarglädje och nyfikenhet? Kanhända är våra förväntningar på en ny dag, inte av samma slag som det var en gång för länge sedan.

Vad skulle hända om jag plockade in Gud i min dag på ett starkare sätt? Visst kan jag be att Gud ska ta hand om mig och leda mig. Men hur mycket förväntar jag mig av den bönen?

Hur ofta stiger jag upp på morgonen med ett: "Jippi! Herre, det här blir en underbar och spännande dag för jag lägger den i Din hand! Åh vad förväntansfull jag är på vad Du har planerat för den!"

Jag får aldrig veta om jag inte försöker. I morgon är en ny dag – lämplig för en ny start!

Det är längesen som jag var barn eller när mina barn var barn – och nog undrar jag ibland hur barn har det idag. Det är så många yttre faktorer som ser annorlunda ut än vad de gjorde för några tiotal år sedan. Alla små människor har det inte bra – varken då eller nu.

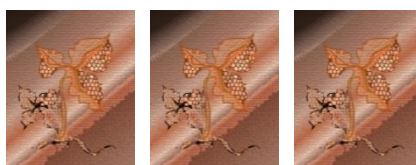
Många gånger är barnen den spegel som borde få de vuxna att stanna upp och tänka efter.

Trygga och harmoniska vuxna har sällan barn som är dess motsats – det är ju en ekvation som är lätt att räkna ut. Trygga barn blir trygga ungdomar som på sikt blir förnöjsamma pensionärer.

Fast å andra sidan – vad ska samhället med pensionärer till. Det är ju inte någon lönsam grupp och på sikt kommer de verkligen att ställa till det! Sen, när de blir gamla och svaga och det inte finns tillräckligt många unga som kan ta hand om dem ...

Det där var ett stråk av samhällskritik och ironi! Nu ska jag istället berätta min uppfattning om Pensionärer ...

Ja så hade jag skrivit i grundmanuset, flera år innan jag själv blev pensionär. Men nu när jag renskriver detta 15 år senare, så kan jag inte hålla med mig längre. Det går inte att klumpa ihop gruppen "Pensionärer" och ha en uppfattning utan att generalisera! Dessutom kan det vara ett åldersspann på några tiotal år på en "pensionär"! Därför hoppar jag direkt till stycket om att fylla år istället. ☺

Något vi alla gör med jämna mellanrum, är att fylla år. Oavsett om vi bryr oss om det eller inte så förändras siffran som betecknar vår ålder.

Inför min 50-årsdag för många år sedan, kom jag i kontakt med en kvinna som arrangerade och hjälpte till vid större kalas och fester. Jag frågade om hon ville hjälpa mig – och det kunde hon för ett hyfsat pris.

Innan Den Stora Dagen kom hon hem till mig och gav mig många praktiska tips. Bland annat gav hon förslag på en dukning där jag skulle drapera ett tyg över bordet som buffén

skulle stå på. Hon undrade om jag hade nån duk eller tygstycke eller nåt som skulle passa.

- Jag hämtade det finaste jag hade i den vägen – en vit linneduk. Hon skakade på huvudet.
- Nej Kerstin, sa hon. – du är inte linnetypen. Har du inget som passar din personlighet.
- Jag vet inte, sa jag.

Jag fortsatte rota bland mina tyger och hittade ett köksmönstrat tyg i milda toner av vanilj och grönt.

- Här, sa jag och visade upp det, ... och det passar ju med färgerna i köket.
- Nja, hon såg tveksam ut. Har du inget mer färgstarkt.
- Färgstarkt? jag funderade ett tag. Jag har förstås ett tyg som jag inte vet vad jag ska ha det till. Vet inte varför jag köpte det överhuvudtaget men jag blev bara glad när jag såg det.

Jag letade fram tyget och höll upp det framför henne med ett litet skratt och sa:

- Det här kan jag i alla fall inte ha!

Tyget var fyllt med stora nallar med kläder i rött, turkos, gult och grönt mot en knallblå bakgrund.

- Men det är ju perfekt, utbrast hon. Det där ska du ha!

Denna kvinna hade jag bara träffat på en kortare kvällskurs där jag var kursledare. Men ändå kunde hon säga att jag inte var en välstruken linnetyp. Det finns de som är sådana, men jag är det absolut inte. Jag är inte den korrekta och paranta – men jag kan fascineras av dem som är det. Jag såg mig nog mer som det milda kökstyget i vanilj och grönt, nån som är lite alldagligt hemtrevlig utan att göra så mycket väsen av sig. Men ändå ... nånstans inom mig blev jag glad av att hon tyckte att jag passade till ett färgstarkt tyg med en massa nallar.

Det finns nog fler, som liksom jag, inte riktigt vill flyta in i mängden – men inte heller sticka ut alltför mycket. Som vill bli sedd för den man är, men inte synas för mycket. Som känner att man har nåt mer, eller annat, att ge – men inte riktigt vågar ...

Idag har tyget, med mammas hjälp, blivit till kuddöverdrag, förkläde och grytlappar!

